อาทิตย์
1
กรกฎาคม

สัปดาห์ที่ 13
เทศกาลธรรมดา
ทำวัตรสัปดาห์ที่ 1

บทอ่านจากหนังสือปรีชาญาณ **ปชญ 1:13-15; 2:23-24**

พระเจ้าไม่ทรงสร้างความตาย และไม่พอพระทัยให้ผู้มีชีวิตต้องพินาศ พระองค์ทรงเนรมิตทุกสิ่งให้ดำรงคงอยู่ บรรดาสิ่งสร้างในโลกล้วนมีอยู่เพื่อชีวิต ไม่มีพิษสงแห่งการทำลายอยู่เลย แดนมรณะก็ไม่ปกครองเหนือแผ่นดิน เพราะความชอบธรรมเป็นอมตะ

โดยแท้จริงแล้ว พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นอมตะ พระองค์ทรงสร้างเขาตามภาพลักษณ์แห่งพระธรรมชาติของพระองค์ แต่เพราะความอิจฉาของปีศาจ ความตายจึงเข้ามาในโลก ผู้ที่อยู่ฝ่ายปีศาจก็จะประสบความตาย

เพลงสดุดี **สดด 30:2 และ 4,5-6,11-12**

ก) ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์
พระองค์ก็ทรงรักษาข้าพเจ้า
ท่านทั้งหลายผู้จงรักภักดีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า จงขับร้องสดุดีถวายพระองค์เถิด
จงสรรเสริญพระนามศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
ข) พระพิโรธคงอยู่เพียงชั่วขณะหนึ่ง
แต่ความโปรดปรานของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดชีวิต
น้ำตาอาจมาถึงในเวลาเย็น แต่ความยินดีจะมาในเวลาเช้า
เมื่อสบายดี ข้าพเจ้าคิดว่า
“ไม่มีสิ่งใดจะมาทำให้ข้าพเจ้าหวั่นไหวได้”
ค) พระองค์ทรงเปลี่ยนการร่ำไห้ของข้าพเจ้าให้เป็นการเริงระบำ
ทรงเปลื้องเสื้อผ้ากระสอบของข้าพเจ้า
และประทานอาภรณ์งดงามให้ข้าพเจ้ายินดี
เพราะฉะนั้น ดวงใจข้าพเจ้าจะขับร้องถวายพระองค์มิหยุดหย่อน
ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ตลอดไป

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลอัครสาวกถึงชาวโครินธ์ ฉบับที่สอง
2 คร 8:7,9,13-15

พี่น้อง เมื่อท่านมีทุกสิ่งบริบูรณ์ คือความเชื่อ การพูด ความรู้ ความกระตือรือร้น และความรักที่ท่านมีต่อเรา ดังนั้น ท่านก็ควรจะดีพร้อมในการกุศลนี้ด้วย

ท่านทราบแล้วถึงพระกรุณาของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แม้ทรงร่ำรวยพระองค์ก็ยังทรงยอมกลายเป็นคนยากจนเพราะเห็นแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้ร่ำรวยเพราะความยากจนของพระองค์

การบริจาคมิได้มีจุดมุ่งหมายให้ท่านต้องยากจนลงในการช่วยเหลือผู้อื่น แต่มีจุดมุ่งหมายเพื่อความเสมอภาคกัน ในยามที่ท่านมีความบริบูรณ์ เช่นเวลานี้ ท่านควร

ช่วยเหลือผู้อื่นที่ขัดสน และเช่นเดียวกันในยามที่เขามีความบริบูรณ์ เขาจะได้ช่วยเหลือเมื่อท่านขัดสนด้วย จึงจะมีความเท่าเทียมกัน ดังที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า “ผู้ที่เก็บได้มาก ไม่มีสิ่งใดเหลือเฟือ ส่วนผู้ที่เก็บได้น้อยก็ไม่มีสิ่งใดขาดแคลน”

บทอ่านจากพระวรสารนักบุญมาระโก
มก 5:21-24,35-43

เวลานั้น เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จลงเรือข้ามฟากอีกครั้งหนึ่ง ประชาชนชุมนุมกันเนืองแน่นรอบพระองค์ ขณะที่ยังทรงอยู่ริมทะเลสาบ หัวหน้าศาลาธรรมคนหนึ่งชื่อไยรัสเดินมา เมื่อเห็นพระองค์ เขากราบลงแทบพระบาท พร่ำวิงวอนว่า ‘บุตรสาวเล็ก ๆ ของข้าพเจ้าจวนจะสิ้นใจอยู่แล้ว เชิญพระองค์เสด็จไปปกพระหัตถ์เหนือเขาเถิด เขาจะได้หายจากโรคกลับมีชีวิต’ พระเยซูเจ้าจึงเสด็จไปกับเขา ประชาชนกลุ่มใหญ่ติดตามไปและเบียดเสียดพระองค์

ขณะที่ตรัสอยู่นั้น มีคนมาจากบ้านหัวหน้าศาลาธรรม บอกเขาว่า ‘บุตรสาวของท่านตายแล้ว ไปรบกวนพระอาจารย์อีกทำไมเล่า?’ แต่พระเยซูเจ้าทรงได้ยินเขาพูดดังนั้น จึงตรัสแก่หัวหน้าศาลาธรรมว่า ‘อย่ากลัวเลย จงมีความเชื่อไว้เถิด’ พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ใครติดตามไปนอกจากเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ เมื่อทุกคนมาถึงบ้านหัวหน้าศาลาธรรม พระเยซูเจ้าทรงเห็นความวุ่นวาย และเห็นผู้คนร่ำไห้พิลาปรำพันเป็นอันมาก พระองค์เสด็จเข้าไป ตรัสแก่พวกนั้นว่า ‘วุ่นวายและร้องไห้ไปทำไม? เด็กคนนี้ไม่ตายเพียงแต่นอนหลับไปเท่านั้น’ พวกนั้นพากันหัวเราะเยาะพระองค์ พระองค์ทรงไล่พวกนั้นออกไปข้างนอก ทรงนำบิดามารดาของเด็กและศิษย์ที่ติดตามเข้าไปยังที่ที่เด็กนอนอยู่ ทรงจับมือเด็ก ตรัสว่า ‘ทาลิธาคูม!’ แปลว่า ‘หนูเอ๋ย เราสั่งให้หนูลุกขึ้น’ เด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้นทันที และเดินไปมา เด็กนั้นอายุสิบสองขวบแล้ว

ทันใดนั้น คนทั้งหลายต่างประหลาดใจอย่างยิ่ง พระองค์ทรงกำชับอย่างแข็งขันมิให้แพร่งพรายเรื่องนี้แก่ผู้ใด และทรงสั่งให้เขานำอาหารมาให้เด็กนั้นรับประทาน

ข้อคิด

นักบุญมาระโกเล่าเรื่องเกี่ยวกับการปลุกเด็กหญิงเล็ก ๆ ให้ฟื้นชีวิต แม้ว่าการอัศจรรย์นี้จะเป็นภาพล่วงหน้าแห่งความรอดของเรา ความตายของร่างกายเป็นเครื่องหมายของความตายฝ่ายจิตอันเกิดจากความตั้งใจออกห่างจากพระเจ้าโดยเจตนา การเอาชนะความตายในเด็กหญิงเล็ก ๆ ผู้นี้ พระเยซูเจ้าได้ให้ภาพล่วงหน้าแห่งชัยชนะของพระองค์เหนือความตาย อันเกิดจากการแยกตนจากพระเจ้า นักบุญมาระโกต้องการชี้ให้เห็นชัดว่าพระเยซูเจ้าเป็นประกาศกของยุคสุดท้าย ผู้เสด็จมาเพื่อประทานชีวิต หรืออีกนัยหนึ่งคือ เพื่อฟื้นฟูสัมพันธภาพของความรักกับพระเจ้านั่นเอง

วันที่ 1 กรกฎาคม 2555

มก. 5.21-43

มีคำกล่าวว่า ภูเขาสูง มหาสมุทรลึก อุปสรรคต่างๆไม่เป็นอุปสรรคสำหรับคนที่มีความรักแท้. ความคิดเช่นนี้ตรงกับกรณีของไยรัสที่ลูกสาว “เกือบสิ้นใจ” ถ้าความรอดของลูกสาวของไยรัสอยู่ในพระหัตถ์ของพระเยซูเจ้า ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น เขาต้องไปเฝ้าพระเยซูเจ้าให้ได้. ไม่ว่าเด็กหญิงจะเกือบสิ้นใจ ไม่ว่าจะมีคนบอกว่าเด็กหญิงเพิ่งตาย. เขาก็หวังในพระเมตตาและพระอำนาจของพระเยซูคริสตเจ้า

ดังนั้น เราหลายคนควรพร้อมสรรพที่จะยอมจำนนต่อพระเจ้า เช่น ขณะที่สิ่งต่างๆแย่ลง เราหลายคนจะเลิกภาวนาวอนขอพระเจ้า โดยลืมไปว่า“สำหรับพระเจ้า ไม่มีสิ่งใดเป็นไปไม่ได้” เช่นเดียวกับพระเยซูเจ้า เราจึงฝากเรื่องไว้กับพระเจ้าด้วยความเชื่อทั้งหมดของเรา และวางใจในพระเจ้าที่เราพิศเพ่งรำพึง แล้วเรารอคอยที่จะเห็นอัศจรรย์ เพราะพระเยซูเจ้าทรงได้ยินเสียงเรียกของพระบุตรของพระเจ้า และจะไม่ทอดทิ้งพวกเขา